

Hoofdstuk 1

Dinsdag 2025

Geen goede dinsdag. Ik was niet alleen te laat, maar we kregen ook nog eens de wiskundetoets terug.

Ik had nog een beetje hoop, maar die was al snel vervlogen, als een glas dat op de grond valt.

Een vijf, één punt verwijderd van een zes!! Als ik thuiskom, is de vijf niet langer een gemakkelijke vijf – het is een schande. Ze zal schreeuwen! Het geschreeuw van mijn stiefmoeder maakt me weer misselijk en ik voel me heel klein.

Ik hoor haar al zeggen dat ik haar teleurstel, dat ik haar schandvlek ben, dat ze mij nooit in haar leven had mogen toelaten. Het enige wat ik haar kan doen is haar hoop op een beter leven ontnemen, haar begraven en haar onder de grond laten rotten.

Deze gedachten laten me niet los, ze blijven me achtervolgen en blijven de hele dag in mijn hoofd rondgaan - tot de bel gaat voor het einde van de school en mijn ondergang inluidt.

Nu sta ik hier voor ons huis.

De mahoniehouten deur is stevig op slot, de gouden klink voor mij glanst in de zon. Wil ik naar binnen? Nee, ik zou me liever omdraaien, maar dat kan ik mijn vader niet aandoen. Ook al heb ik niets meer op de wereld, ik heb hem nog steeds.

Een slecht cijfer thuis is als een storm die boven me losbarst, een oorlog waarin iedereen tegen me is, en ik zal deze oorlog moeten aangaan. Zo moedig ik mezelf aan.

Zelfs als ik op de grond val, sta ik weer op en heb ik mijn eerste strijd gewonnen: de strijd tegen mijn angst.

Dit zijn mijn laatste woorden tegen mezelf voordat ik de sleutel in het slot draai en de deur zo hard kraakt dat het hele huis schudt.

Trek je schoenen uit en ga in mijn persoonlijke nachtmerrie, want ik hoor haar al de kommen uit de kast in de keuken gooien. Ze had mij gehoord.

“Walgelijk, hoe kun je de kasten zo neerzetten, Isabel?!” schreewt ze zo hard dat ze drie huizen verderop te horen is.

“En hoe zit het met de wiskundetoets? "Was dat weer slordig geschreven?" siste ze tegen me. Ondertussen stond ik roerloos in de keukendeur en keek toe hoe ze met volle kracht alle kommen uit de kast op de grond gooide. Ze stuiterden af. Als ze niet van plastic waren geweest, waren ze op de grond in stukken gevallen.

Maar nu rukte ze geïrriteerd de rugzak van mijn schouders en begon erin te rommelen voor mijn wiskundehuiswerk.

“Aha, en wat is dat?” In haar hand lag mijn gekreukelde werk, samengeperst tot een klein propje papier. Ik hoopte bijna dat ze het onzin zou vinden.

"Een vijf?" Ze greep me bij mijn haar. Ze greep me zo hard vast dat ik dacht dat ze het haar van mijn hoofd zou rukken. Ik werd de trap opgeduwd. “Nutteloze snotaap, wat een schande! "Je mag helemaal niks doen. Hoe moeilijk kan de achtste klas nou zijn?"

Ze bleef voor mijn deur staan, haar hand nog steeds stevig in mijn haar, duwde me naar binnen en ik viel op de grond.

Het laatste wat ik van haar hoorde, was dat ze de deur dichtsloeg, op slot deed en vloekend wegstormde. En toen kwam de vloed!

Een vloed van warme tranen stroomde over mijn wangen en druppelde uiteindelijk van mijn kin.

Adem in en uit, in en uit...

Ik moet kalmeren, helder blijven denken en mijn tranen drogen.

Laat mijn zee kalmeren. Ik sluit mijn ogen en alles is stil. Nu weet ik het: ik moet hier weg!!

Hoofdstuk 2

De geur van oude boeken hangt in de lucht.

Mijn vingertoppen glijden over de leren omslagen van de boeken op de plank.

Anderen vinden het vreselijk, maar voor mij is de stilte heerlijk, rustgevend en aangenaam. Deze grote kamer lijkt zo stil, zo stil dat je je eigen hartslag en ademhaling kunt horen.

Daarom houd ik van de bibliotheek: het is de enige plek waar niemand schreeuwt, waar niemand mij met minachting aankijkt, de enige plek waar niemand mij vindt.

Het gevoel van de oude pagina's in mijn hand, het papier zo oud dat het bijna scheurt!

Ik weet zeker dat ik al minstens de helft van de boeken heb gelezen, maar het wordt nooit saai. Het is alsof ik elke dag een nieuw avontuur beleef, alsof ik uit mijn dagelijkse leven breek om draken te bevechten, de zee over te steken of de ware liefde te vinden.

Vandaag dwaal ik dus weer door de gangen van mijn opvangcentrum, op zoek naar een nieuw avontuur, een nieuwe wereld waarin ik mezelf kan onderdompelen.

Opeens valt mijn oog op een boek, gebonden in rood leer, met een wapenschild op de rug. Het moet nieuw zijn, want ik had dit boek nog nooit eerder gezien. Het had bijna iets mystieks, zo eenzaam daar. Ik moet het eens ontdekken!

Alles in mij is het erover eens: dit boek moet ik lezen!

In mijn hand voelt het zo nobel, zo duur en toch zo bescheiden, zo eenvoudig en toch zo bijzonder.

Ik open het boek en de eerste zin grijpt me vast: "Hoe kon je mij zo bedriegen?"

Welke auteur heeft dit boek geschreven, welk avontuur kan ik hier ontdekken?

Ik kan het niet helpen, nog meer aangetrokken blijf ik door de pagina's bladeren. Ze voelen heel oud en kwetsbaar aan, alsof ze in mijn hand tot stof zullen vergaan als ik ook maar één verkeerde beweging maak.

Dan beseft ik het: er ontbreekt een pagina. Het is hartverscheurend dat zo'n mooi boek op deze manier geschonden is.

Het enige dat ik op de uitgescheurde pagina zie, is een enkele muzieknoot. Ik kan mijn ogen er niet vanaf houden, maar hoe langer ik ernaar kijk, hoe meer mijn hoofd gaat tollen.

Ik wil het boek dichtslaan, maar dat lukt niet. Het betovert me op de een of andere manier. Mijn lichaam is bevroren, stijf, ik kan dit bijzondere boek niet wegleggen.

Ik zie mijn lichaam daar zitten alsof het verlamd is, mijn adem stopt, het licht begint te flikkeren, de planken vervagen als een waterval en plotseling, plotseling is alles zwart.

Hoofdstuk 3

Mevrouw?"

"Mevrouw, gaat het goed met u?"

Ik voelde een hand op mijn schouder, mijn ogen waren nog steeds stijf gesloten.
„Mevrouw?"

Ik schoot met een schok overeind, mijn hoofd bonkte en er stond een man in een soort vermomming voor mij. Hij had donker haar en een grote neus. Zijn baard was goed verzorgd en reikte tot net boven zijn kin. Zijn stem was aangenaam, diep en melodius.
"Waar ben ik?"

Ik was nog steeds verdwaasd, maar ik wist ook dat ik niet langer in de bibliotheek was. Daar zou ik namelijk geen vogelgezang meer horen en de warme zonnestralen op mijn gezicht voelen.

De planken met mijn geliefde boeken waren verdwenen en in hun plaats stonden bomen met hun kruinen hoog in de lucht, bijna in de witte wolken die de lucht sierden.

Maar het was duidelijk een prachtig en uniek gezicht, precies zoals ik het me had voorgesteld in mijn dagdroomverhalen. Heel anders dan de uitzichten in mijn kleine, verlaten stadje. Er was iets sprookjesachtigs aan.

"Mevrouw, ik heb haar hier gevonden, haar kleren zijn zo... zo vreemd, kunt u mij vertellen waar ze vandaan komen? Wat bracht je naar ons bescheiden stadje?"

De man kwam wat dichterbij en zijn ogen werden groot, alsof hij door een hersenactiviteit was getroffen.

“Je bent toch geen heks?!” Oh, vergeef me alsjeblieft mijn brutaliteit, ik kniel voor je, maar laat alsjeblieft je vloeken met rust, oh alsjeblieft grote tovenares!”

Mijn God, wat was er mis met die man? Hij noemde mij een heks, mijn hemel, waar was ik terechtgekomen?

Hoewel - toen ik hem beter bekeek, zag ik dat hij heel vreemd gekleed was. Hij droeg een soort capuchon die zijn hoofd en nek volledig bedekte. Het leek een beetje op de capuchon van een trui, maar dan toch totaal anders. Ook zijn overhemd had bruine leren knopen en was eierschaalkleurig, en zijn broek was gemaakt van een stof die op linnen leek. Het was heel vreemd en deed me denken – maar dat kon niet waar zijn – aan een middeleeuws festival dat ik aan de oevers van de Rijn had meegemaakt.

Deze gedachten maakten mij nerveus en onzeker, bijna bang. Het was duidelijk dat ik niet eens wist waar ik was. Deze man die met mij had gesproken, was mijn enige hoop op antwoorden op mijn onzekerheden.

“Pardon, maar weet u waar ik ben? Ik denk dat ik verdwaald ben. Maar ik ben absoluut geen ,heks'!”

Dankzij mijn energieke zinnen stopte mijn hoofd langzaam met tollen en werd alles wat duidelijker.

De man die voor mij stond, was klein van postuur, met een grote, kromme neus. Zijn zwarte haar stak een stukje onder zijn hoofddekseel uit en hij keek mij aan met zijn diepbruine ogen.

“Waar wil je heen? Waar zal hun glorieuze pad hen heen leiden?”

Ik begreep zijn taal, maar het was ook vreemd voor mij!

Ik vroeg terug: “Ben ik niet in Emmerich?”

Met alle respect, maar dat kan toch niet Emmerich zijn! De bomen zijn te hoog, er zijn geen huizen te bekennen, zelfs in het kleine bos waar ik vaak kom, zie je de huizen en hoor je het lawaai van de straat, de mensen klagen. Als dit Emmerich was, dan ben ik echt een tovenaars.

De man antwoordde niet, maar keek mij alleen maar vragend aan. “Waar kom je vandaan, waar is je familie?” vroeg hij, zonder op mijn antwoord te wachten en door te praten. Maar ik ben te verward om te luisteren. En dat zag je waarschijnlijk aan mijn gezicht.

“Mevrouw, luistert u naar mij?” De stem van de man leek te versmelten met de wind die door de boomtoppen blies. Mijn ademhaling werd weer sneller en mijn hoofd voelde alsof het weer in watten was gewikkeld. Wat was hier aan de hand?

Om tot rust te komen, dwong ik mezelf om in de ogen te kijken van de man die zichtbaar bezorgd was – of was het een vreemde angst die in hem opkwam?

"Ik... ik weet echt niet waar ik ben," stamelde ik terwijl ik rechtop ging zitten. Mijn handen zochten steun op de ruwe bast van de boom. De wereld om mij heen was zo anders, zo levendig. Zelfs de lucht leek vol energie, alsof er verhalen werden gefluisterd.

De man knikte langzaam en fronste zijn wenkbrauwen diep. "Uw toestand baart mij zorgen, meid. Misschien was je vervloekt... of heb je een spreuk uitgesproken die mislukte?" Hij deed een stap achteruit en ik zag nu dat hij bang was dat mijn aanraking hem ook zou betoveren.

"Ik... ik ben geen vloek, geen magiër. "Ik... kom niet hier vandaan," zei ik.

Zijn ogen vernauwden zich en het leek alsof hij mij bestudeerde, alsof hij mijn gezicht wilde lezen als een boek. "Niet van hier? Je spreekt in raadsels. Maar je bent in het bos vlak bij mijn geboorteplaats – Embrica decora! Wat er ook met je is gebeurd, het lijkt buitengewoon en niet van deze wereld."

"Alsjeblieft," zei ik uiteindelijk, "ik heb hulp nodig. Ik begrijp niet wat er is gebeurd - wat hier nu gebeurt. Ik zat in de bibliotheek een bijzonder boek te lezen, en toen... ben ik hier."

De man fronste opnieuw, alsof hij moeite had mijn woorden te verstaan. Maar voordat hij iets kon zeggen, klonk er in de verte een luide kreet.

"Gerald! Wat ben je aan het doen? "Het werk op het land wacht niet!" Een vrouwenstem, scherp als een mes, sneed door de vredige stilte van het bos.

De man – Gerald, wist ik nu – schrok en draaide zich om. "Ik kom eraan, moeder!" riep hij terug voordat hij zich weer naar mij omdraaide.

"Luister, meid. Als je niet weet waar je heen moet, ga dan met mij mee naar het dorp. Het is niet veilig om hier in het bos rond te lopen. Misschien is er wel iemand die je kan helpen."

Ik aarzelde. Alles in mij schreeuwde dat ik deze vreemdeling moest vertrouwen, want ik had geen andere keus. Tegelijkertijd wist ik dat deze wereld zo vreemd was, dat elke stap naar nog onbekender gebied zou leiden.

"Goed," zei ik uiteindelijk, terwijl mijn hart nog steeds wild in mijn borstkas klopte. "Ik ga met je mee."

Gerald leek opgelucht, maar zijn blik bleef alert. Samen liepen we over het smalle pad door het bos. Het gezang van de vogels en het geritsel van de bladeren waren onze enige gezelschap.

"Wat is dat voor een bijzonder boek waar je het over had?" vroeg hij uiteindelijk toen we de rand van het bos naderden.

"Het... het was rood, met een wapenschild op de achterkant," antwoordde ik. "Het voelde oud, heel oud en heel waardevol. Helaas ontbrak er bijna één pagina. Er was slechts één regel muziek zichtbaar op een klein stukje papier."

Gerald bleef abrupt staan. Zijn gezicht werd ernstig, bijna angstig. "Een wapenschild, zegt u? En een ontbrekende pagina? Meid, ik hoop dat u niet iets in uw handen hebt gehad dat verborgen moet blijven."

"Wat denk je?" vroeg ik, terwijl ik kippenvel over mijn armen kreeg.

Maar voordat Gerald kon antwoorden, opende zich een open plek voor ons en het uitzicht op het dorp Embrica decora benam me de adem.

De plek voor ons lag aan een snelstromende rivier, omgeven door een zachte mist. De huizen leken uit een andere tijd te komen: hun daken waren van stro, hun muren van onregelmatige steen. Rook steeg op uit de schoorstenen en vermengde zich met de frisse boslucht. Hierdoor ontstond er een huiselijke, maar toch mysterieuze sfeer.

Ondanks mijn verbazing leidde Gerald mij verder het dorp in langs een smal pad. Maar hoe dichterbij we kwamen, hoe aarzelender zijn stappen werden. De bewoners van Embrica decora die naar ons toe kwamen, bleven staan en keken mij met onverholen nieuwsgierigheid aan. Een meisje met een mand vol appels liet haar last vallen en haar ogen werden groot toen ze mij zag.

"Gerald," fluisterde ze haastig, "wie is dat?"

"Heb je haar uit het bos gehaald? Weet je niet dat vreemden ongeluk kunnen brengen?"

"Wees stil, Marta," antwoordde Gerald en wuifde hem weg. Maar zijn stem was gespannen, alsof hij niet te veel aandacht op mij wilde vestigen. "Ze is gewoon verdwaald. Ik breng haar naar Meester Humbert, hij weet wel wat hij moet doen."

"Meester Humbert?" herhaalde ik zachtjes. Gerald knikte terwijl we het hobbelige pad door het dorp namen.

"Hij is de wijze man van het dorp, een geleerde. Als iemand je kan helpen, dan is hij het wel."

De ogen van de mensen bleven op mij gericht, zelfs toen we dieper het dorp introkken. De lucht voelde zwaarder aan, vol onuitgesproken vragen en een onderliggende vijandigheid. Gerald leidde mij naar een klein huisje aan de rand van het dorp. Het was gebouwd van donker hout en aan de deur hingen gedroogde bosjes kruiden, die zachtjes ritselden in de wind.

"Wacht hier," zei Gerald voordat hij op de deur klopte.

Er ging een moment voorbij, en toen ging de deur op een kier open. Een oudere man met sneeuw wit haar en een lang, gerimpeld gezicht keek ons aan. Zijn ogen, helder als blauw glas, keken mij doordringend maar niet onvriendelijk aan.

"Gerald, wat wil je?" vroeg hij met een kalme maar vastberaden stem.

"Meester Humbert, deze jonge dame... ze werd gevonden in het bos. Ze vertelt over een boek met een wapenschild en een ontbrekende pagina. Ik dacht misschien..." Gerald liet de zin in de lucht hangen, maar Humberts uitdrukking veranderde merkbaar.

“Een boek, zeg je?” Zijn ogen vernauwden zich en hij stapte opzij om ons binnen te laten.
“Kom binnen.”

Het interieur van zijn huis stond vol met planken tot aan het plafond, volgeladen met boeken, flessen en vreemde voorwerpen. De lucht was gevuld met de geur van oud papier en gedroogde kruiden.

‘Ga zitten,’ zei hij kort, terwijl hij naar een stoel voor een smalle tafel wees. Gerald stond als een bewaker bij de deur.

“Wat weet jij over dit boek?” vroeg Humbert terwijl hij tegenover mij ging zitten. Ik slikte en stamelde: ‘Niet veel.’ Ik vond het in een bibliotheek. Het was... vreemd en magisch tegelijk. Oud, met een rode kaft en een familiewapen op de rug. Toen ik het opende, ontbrak er een pagina en lag er alleen een stukje papier met een muzieknoot erop. Daarna...” Ik aarzelde en zocht naar woorden. “...ik was er plotseling.”

Humbert leunde achterover en trommelde met zijn vingers op het tafelblad. “Een boek met een wapenschild en een ontbrekende pagina,” mompelde hij, alsof hij de woorden overwoog. “Dat klinkt als het Boek der Verloren Stemmen.”

“Het Boek der Verloren Stemmen?” herhaalde ik.

“Het is meer een legende dan een waarheid,” zei hij langzaam, “maar ze zeggen dat dit boek de sleutel is. Het opent op andere momenten poorten – maar elke poort heeft zijn prijs.”

“Welke prijs?” fluisterde ik, terwijl mijn hart in mijn borstkas bonkte.

Humbert keek mij lang aan, alsof hij wilde controleren of ik het antwoord wel wilde horen. “Dat hangt ervan af wat je door de poort hebt meegenomen - of wat je hebt achtergelaten.” Ik voelde het bloed in mijn aderen bevriezen. “En hoe kom ik erachter wat het boek van mij wil?”

Humbert glimlachte zwakjes, maar het was een glimlach zonder warmte. “Het boek heeft jou gevonden, en niet andersom. Je zult het zelf ontdekken, of je dat nu wilt of niet. Maar ik kan je één ding vertellen: zolang de ontbrekende pagina niet wordt gevonden, blijft de poort open – en blijf je in gevaar.”

De woorden van Meester Humbert drukten zwaar op mij. Een boek dat deuren opent naar andere tijden – en een prijs die ik daarvoor moest betalen? Het voelde alsof de grond onder mijn voeten wegzakte, maar Gerald en Humbert leken niet erg verrast. Misschien waren dit soort dingen in die tijd normaal.

“Dank u wel, Meester Humbert,” zei ik uiteindelijk. “Maar... hoe vind ik deze ontbrekende pagina?”

Humbert stond langzaam op en pakte een oud boek dat versierd was met symbolen en op zijn plank stond. “Het lied van de verloren stemmen”, mompelde hij terwijl hij het opende.

“Het is onderdeel van de legende. Er wordt gezegd dat de ontbrekende pagina het eerste couplet van het oude lied bevat, wat de weg naar de bron wijst.

“Zijn bron?” vroeg ik.

Humbert knikte. “Een rivier, een overgang, een plek waar tijden elkaar ontmoeten. Maar wees voorzichtig: het lied trekt niet alleen degenen aan die zoeken, maar ook degenen die je willen tegenhouden.”

Ik had de woorden nog maar nauwelijks uitgesproken of er schoot een vreemd gevoel door me heen. Het was alsof een onzichtbare hand mijn nek aanraakte. Ik had het gevoel dat dit nog maar het begin was.

Hoofdstuk 4

De volgende dag nam Gerald mij mee naar het centrum van de stad. Er was een markt ingericht en de lucht was gevuld met stemmen en de geur van kruiden, gebraden vlees en vers brood. Maar in alle drukte viel mijn oog op iets bijzonders: een melodie.

Het was een delicate melodie, gespeeld op een luit, en toch was het krachtig genoeg om alles wat erbuiten speelde naar de achtergrond te dringen. De stem die zong was zo helder als een bergbron, en de woorden leken rechtstreeks tot mijn ziel te spreken: “Luister naar de stemmen die zachtjes fluisteren, een lied dat de tijd nooit zal vergeten. Een rivier die ons meeneemt op een eeuwige reis naar de zee die alle waarheid bevat.”

Ik verstijfde. Het was alsof elk woord in mij resoneerde, als een echo die mij riep. Zonder te weten wat ik deed, volgde ik als door toverkracht de melodie die door de steegjes galmde. De wereld om mij heen was nog steeds hoorbaar, maar verdween, en ik bevond mij aan de oever van een rivier. Was het de brede rivier die ik zag toen ik in Embrica decora aankwam?

Ik heb alles nauwlettend in de gaten gehouden. Het water glinsterde in het zonlicht, maar het was niet de soort glinstering die je normaal gesproken ziet. Het was levend, alsof het licht danste en de rivier bewoog op het ritme van het lied.

Aan de kust lag een oud schip, een kogge – ik kende deze term uit een van de boeken in de bibliotheek – waarvan de massieve houten romp versierd was met kunstzinnig houtsnijwerk. Aan de drie hoge masten hingen witte, licht versleten zeilen die wapperden in de wind. De figuur op de boeg stelde een trotse griffioen voor die beschermend over de golven waakte.

Ik voelde hoe mijn voeten mij als vanzelf over de kust droegen, steeds dichterbij het schip dat majestueus voor mij lag. De melodie was weggestorven, maar er hing nog steeds een echo in de lucht. Tegen de steiger leunde een jongen, nauwelijks ouder dan ik, met warrig bruin haar en een jas die te groot voor hem leek. Hij keek op toen hij mij zag en er verscheen een nieuwsgierige glimlach op zijn gezicht.

“Je bent hier vanwege de melodie, toch?” vroeg hij zonder op antwoord te wachten. Zijn stem klonk warm en uitnodigend, met een licht accent dat ik niet kon plaatsen. “Dat was mijn zus. Ze oefent vaak aan de kust. Maar het lijkt erop dat het je hierheen heeft geleid.” Ik knikte aarzelend. “Het was alsof de melodie mij riep... en toen... vond ik plotseling dit alles.”

Hij lachte zachtjes en wees naar het schip. "De Karveel. Het is van mijn vader. Een koopvaardijship dat soms meer verhalen dan goederen vervoert."

"Waar gaat ze heen?" vroeg ik, nog steeds in trance van de schoonheid van het schip en de rivier, niet echt wetend waarom ik het wilde weten.

"Naar Harderwijk aan de Zuiderzee," zei hij met een zweem van trots. "We vertrekken over een uur. Iemand als jij zou mijn vader goed kunnen gebruiken. Het lijkt erop dat je op zoek bent naar avontuur."

Ik keek hem verbaasd aan en voelde een vonkje opwinding in mij opkomen. Misschien was het precies wat ik zocht: een ontsnapping, een nieuw begin, een reis naar het onbekende.

"Adrian," stelde hij zich voor, stak zijn hand uit en glimlachte. "En wie ben jij?"

"Isabell," zei ik uiteindelijk, mijn stem zacht maar vastberaden genoeg om gehoord te worden.

Adrian knikte tevreden. "Nou, Isabell, als je dapper genoeg bent om met ons mee te zeilen, dan ben je van harte welkom. Mijn vader vindt het leuk om nieuwe gezichten aan boord te hebben, zolang ze maar niet bang zijn om te werken."

Ik aarzelde even, maar toen besepte ik dat er niets meer was dat mij hier hield, niet op dit moment en ook niet op enig ander moment. Gerald, die mij uit het bos had geleid,

Humbert, die mij het raadsel uit het boek had laten zien: zij zouden mij begrijpen.

Misschien wisten ze al meer dan ik. Maar diep van binnen voelde ik de helderheid dat dit het begin was van iets groters.

Een uur later stond ik op het dek van de karveel. De wind blies door mijn haar en ik rook de zilte geur van de rivier, vermengd met de inmiddels vertrouwde geur van hout en touw. Terwijl de bemanning al druk bezig was met het hijsen van de zeilen, liet Adrian mij de belangrijkste plekken van het schip zien.

"Harderwijk is een handelshaven", legde hij uit terwijl hij een touw vastmaakte. "Er meren daar veel schepen aan. Sommigen blijven dagenlang, anderen verdwijnen net zo snel als ze gekomen zijn.

Maar er zitten ook geheimen verborgen tussen de handelsverhalen."

"Geheimen?" vroeg ik nieuwsgierig.

Adrian grijnsde. "Ja, maar ik zal het je niet vertellen voordat je de smaak van het zeevaren hebt geproefd."

Het schip begon langzaam te bewegen en ik voelde de wereld om mij heen veranderen. De lucht werd koeler en de zon verdween achter een dik wolkendek. Ik wist dat er iets groots op mij wachtte, iets dat mijn verbeelding te boven ging.

En hoewel ik tegelijkertijd angst, nieuwsgierigheid en opwinding voelde, wist ik één ding zeker: er was geen weg terug – en ik wilde niet terug!

Hoofdstuk 5

Bij zonsopgang naderden we een onbekende kust. De kust van Harderwijk verscheen langzaam aan de horizon, eerst als een vage schaduw tegen de lucht. De stad was een doolhof van ingewikkelde daken, hoge torens en smalle straatjes die leken op een levend kunstwerk uit de zee. Maar hoe dichterbij we kwamen, hoe meer ik besepte dat er iets mis was.

Het was vreemd stil in de haven en er hing een dreigende spanning in de lucht.

Adrian was de eerste die uit de boot sprong en hielp mij over de plank naar beneden te klimmen. "Hier zijn we dan", zei hij terwijl hij om zich heen keek. Zijn gezicht stond plotseling zo serieus en ik kon voelen dat hij ook gespannen was en mijn spanning opmerkte.

Opeens klonk er een schreeuw. "Vuur! "Brand!" De mensen om ons heen verstijfden even voordat ze in paniek raakten. Donkere rook steeg op in de lucht en de oranje vlammen verlichtten plotseling de nacht als een onheilspellend licht.

"De herberg! "Het brandt!" riep iemand. Zonder aarzelen rende Adrian weg. "Blijf hier!" riep hij over zijn schouder, maar ik kon het niet laten om hem te volgen.

Het vuur had zich inmiddels verder verspreid en breidde zich onontkoombaar uit naar de oude gebouwen. Adrian stortte zich in de chaos en hielp met het tillen van emmers en het redden van mensen uit de vlammen. Zijn gezicht was bedekt met roet en zijn bewegingen waren vastberaden. Ik wilde ook helpen, maar ik kon alleen maar machteloos toekijken hoe hij steeds verder de gevarezone in drong.

Toen hield hij even op. Door al het luide tumult heen – de schreeuwen, de laaiende vlammen en het gekraak van instortende balken – was een delicate melodie – zo vertrouwd en toch vreemd – heel duidelijk te horen. Het was de stem van een kind dat zong ondanks het dreigende gevaar:

"De tijd verstrijkt in een zee van vlammen, waar schaduwen stilletjes de droom bewaken. Een vuur brandt, doorbreekt het lijden en brengt een wereld vol hoop."

De woorden drongen door de vlammen heen en bereikten ons als een wanhopige kreet. Adrian ging er zonder aarzelen vandoor en ik volgde hem op de voet.

Toen zag ik hem even stilstaan. Door de rook heen zag hij een klein kind, gehurkt in een hoekje, hevig hoestend. Zonder aarzelen snelde Adrian naar hem toe, nam het kind in zijn armen en haalde het uit de vlammen. Maar toen hij eenmaal veilig op de grond was, zag hij iets onbeschrijflijks.

Het kind keek hem aan met grote, glazige ogen. Er verscheen een zweem van een glimlach op zijn gezicht, terwijl tranen over zijn met roet besmeurde wangen stroomden. Adrian knielde neer, het kind trilde in zijn armen.

"Je bent nu veilig," zei hij zachtjes, maar het hoesten van het kind werd minder. Het opende zijn bek om iets te zeggen, maar er kwam alleen een luid gefluister uit. Uiteindelijk hief het een klein, trillend handje op en gaf Adrian een gescheurd stukje papier. "Alsjeblieft...houd... het," fluisterde het kind.

Adrian hield het kind nog steviger vast, terwijl zijn hart in duizend stukken leek te breken. "Nee, nee, blijf bij mij," smeekte hij, maar de ogen van het kind vielen langzaam dicht, zijn ademhaling stopte en zijn kleine lichaam werd slap.

Een wanhopige schreeuw ontsnapte uit Adrians keel. Hij zakte op zijn knieën, het levenloze kind nog steeds in zijn armen. De wereld om ons heen leek te vervagen en voor een moment was er alleen de ondraaglijke pijn van het verlies. Maar net toen Adrian weer bij zinnen was, stortte er een brandende dakbalk boven hem in. Ik schreeuwde, maar kon hem niet op tijd bereiken. De straal raakte hem en deed hem op de grond vallen.

Ik rende naar hem toe, trok hem met al mijn kracht uit de gevarezone en sleepte hem terug naar de haven. Hij was bewusteloos, zijn ademhaling was oppervlakkig, maar hij leefde nog. Op het schip verzorgde ik zijn wonden zo goed als ik kon en bleef de hele nacht bij hem wakker.

Toen de dag aanbrak, opende Adrian eindelijk zijn ogen. Zijn stem was schor toen hij zei: "Waar ben ik?"

"Je bent veilig," antwoordde ik zachtjes.

Hij ging langzaam rechtop zitten en liet zijn blik over het dek van het schip glijden voordat hij op zijn hand viel. Pas nu zag ik dat hij het verbrande stuk papier nog steeds vasthield. "Wat is dit?" vroeg ik, terwijl ik het voorzichtig uit zijn vingers nam.

Toen ik het laken van hem overnam, viel er iets uit. Het was een klein, versleten muntje dat met een zacht geluid op het houten dek viel. Het oppervlak was donker geworden, maar toen het eerste zonlicht erop scheen, schitterde er een gouden glans door het patina. Ik hield het dichterbij mijn gezicht om de details te kunnen zien. Het was artistiek gegraveerd, met een wapenschild aan de ene kant en cirkelvormige letters op de rand. "Dit is geen gewone munt," zei ik terwijl ik hem aan Adrian gaf. "Kijk hier eens."

Adrian pakte de munt en bekeek hem aandachtig. Hij draaide het tussen zijn vingers totdat hij het opschrift kon ontcijferen. "Lübeck..." mompelde hij peinzend.

Er ging een lichte trilling door mijn lichaam. "Lübeck... dat is ver weg van hier. Wat zou zo'n munt te maken hebben met de brand in Harderwijk?"

Adrian fronste. "Lübeck is een van de machtigste steden van de Hanze. Dergelijke munten werden mogelijk geslagen voor handelsdoeleinden of als teken van een alliantie. Maar waarom zou het in een verbrand stukje papier verstopt moeten worden?"

Isabell keek naar het stuk papier dat ze uit Adrians hand had genomen. De verbrande randen brokkelden snel af en het roet liet donkere vlekken op haar vingers achter. Maar toen ze het tegen het licht hield, zag ze dat er onder de as en de brandwonden iets verborgen zat: een delicate inscriptie die op wonderbaarlijke wijze de vlammen had overleefd.

Met voorzichtige bewegingen veegde ze de resten van het verbrande oppervlak weg. Hieronder leken woorden een melodie te begeleiden, geschreven in een delicaat, bijna kalligrafisch handschrift:

“De tijd verstrijkt in een zee van vlammen, waar schaduwen stilletjes de droom bewaken. Een vuur brandt, doorbreekt het lijden en brengt een wereld vol hoop.”

Het leek alsof de woorden met elke lettergreep een nieuwe betekenis kregen. Adrian keek mij aan, zijn ogen vol vastberadenheid. “We hebben nog een couplet van het lied gevonden, de vreemde melodie,” zei hij zachtjes.

Ik knikte – ook overtuigd. De reis had al meer uitdagingen voor ons opgeleverd dan ik ooit had verwacht. Maar diep van binnen wist ik dat we nog lang niet aan het einde waren.

Hoofdstuk 6

De volgende morgen, nadat de laatste rook van het vuur was opgetrokken en de havenstad langzaam tot bezinning kwam, verscheen Adrians vader op de karveel. Zijn gezicht stond ernstig en zijn zorgen waren duidelijk zichtbaar.

“Adrian,” begon hij met een zware stem, “we hebben een opdracht aangenomen. Een koopvaardijship uit Lübeck, dat niet meer zeewaardig is, heeft ons opdracht gegeven om tarwe te vervoeren. De lading is waardevol, we gaan er goed geld mee verdienen en daarom moeten we snel vertrekken.”

Adrian knikte, maar de wonden, vermoeidheid en inspanning van de vorige nacht zaten nog in zijn botten. Zijn vader legde zijn hand op zijn schouder. “Je ziet er niet goed uit, mijn zoon. U bent uitgeput en kunt ziek worden. Het is beter als jij en Isabell hier in Harderwijk blijven. Je tante zal voor je zorgen.”

Adrian wilde protesteren, maar zijn vader duldde geen enkele tegenspraak. “Dat is mijn laatste woord hierover. Rust even uit en ik beloof dat ik snel terug zal zijn.”

Maar Adrian kon de beslissing van zijn vader niet accepteren. Diezelfde avond, terwijl de bemanning van de karveel druk bezig was met de laatste voorbereidingen, nam hij Isabell heimelijk apart.

“Ik kan hier niet blijven,” fluisterde hij. “Mijn vader heeft mij nodig en ik wil weten wat er met deze munt en Lübeck aan de hand is.”

Isabell aarzelde. “Wat als we betrapt worden?”

“Dan accepteren we de straf. Maar ik kan niet zomaar stilzitten.”

Uiteindelijk raakte ze besmet met zijn vastberadenheid. Samen slopen ze naar de karveel, klommen stilletjes aan boord en verstopten zich op het benedendek, tussen de zakken tarwe.

De eerste dagen op zee waren rustig. Adrian en Isabell durfden alleen 's nachts uit hun schuilplaats te komen om wat water en brood te stelen. Ze bleven verborgen, zodat de bemanning en Adrians vader geen weet hadden van hun aanwezigheid.

Maar op een nacht, toen de zee kalm was in het maanlicht, werden ze wakker door een plotseling geluid. Er klonken schreeuwen door het schip, het gebulder van kanonnen klonk, gevolgd door oorverdovend geknetter van hout.

“Piraten,” fluisterde Adrian met trillende stem.

Isabell en hij kropen voorzichtig naar een klein luik. Door het luik konden ze de chaos op het dek overzien. Mannen met getrokken zwaarden en pistolen bestormden de karveel, overmeesterden de bemanning en namen Adrians vader en de bemanning gevangen. “We moeten iets doen!” fluisterde Isabell, maar Adrian hield haar tegen.

“Als we nu ontdekt worden, is het voor ons afgelopen. We moeten wachten.”

Dagenlang stuurden de piraten de karavaan naar Lübeck. Toen ze de haven bereikten, begonnen de mannen meteen met het lossen van de tarwe. Adrian en Isabell wisten dat dit moment hun enige kans was. Ze kropen diep in de tarwezakken, hielden hun adem in en lieten zich met de zakken van het schip dragen.

Zodra ze weer vaste grond onder de voeten hadden, maakten ze van een onopgemerkt moment gebruik om tussen de pakhuizen door te glippen. Ademloos renden ze door de nauwe straatjes totdat ze uiteindelijk de grote zaal van de Vereniging van Noord-Duitse Kooplieden bereikten.

“Help!” riep Adrian buiten adem. “Piraten hebben ons schip aangevallen! Ze houden onze bemanning gevangen!”

De handelaren waren woedend over de brutale aanval en aarzelden geen moment. Gewapende mannen verzamelden zich terwijl boodschappers door de stad renden om steun te vragen. Slechts korte tijd later bestormde een grote, vastberaden strijdmacht het havengebied.

De aanval was gewelddadig. Er vlogen kogels door het huis, er werd met zwaarden gevochten en er klonk geschreeuw door de nacht. Veel piraten werden gevangengenomen, anderen sneuvelden in de bloedige gevechten. Uiteindelijk werd de bemanning van de Krawell bevrijd en rende Adrian door de chaos naar zijn vader. Voor het eerst sinds hun vader het bevel had gegeven om in Hardewijk te blijven, stonden ze weer tegenover elkaar.

“Vader!” Adrians stem trilde van opluchting.

Zijn vader draaide zich naar hem om, met een vermoeide maar trotse glimlach op zijn lippen. “Adrian... je hebt...”

Toen werd de gespannen stilte plotseling verbroken door een genadeloze knal. Een krachtig schot.

Adrian zag de glimlach op het gezicht van zijn vader verdwijnen. Voor even leek het alsof de tijd stilstond. Toen zakte zijn vader langzaam in elkaar.

“Nee! NEE!” Adrians schreeuw klonk door de nacht terwijl hij naar voren sprong en zijn vader in zijn armen nam. Het shirt van de kapitein zat onder het bloed. Zijn ademhaling ging moeizaam en zijn blik zocht naar de ogen van Adrian.

“Blijf bij mij! Alstublieft, Vader! We hebben het gedaan – je bent vrij, je bent-“ Adrians stem brak toen zijn vader met trillende vingers over zijn wang streek.

"Mijn zoon..." Zijn stem was nauwelijks meer dan een gefluister. "Ik ben zo trots op je..." Toen ontsnapte hem zijn laatste adem.

“Vader?” Adrians stem klonk eerst als een gefluister, daarna als een wanhopige schreeuw. „Vader!”

Maar er kwam geen antwoord!

Een onbedwingbare pijn doorboorde de jonge Adrian, waardoor hij naar adem snakte alsof hij zelf gewond was. Er brandden tranen in zijn ogen, hij kon ze niet bedwingen. Met trillende vingers drukte hij de met bloed bevlekte hand van zijn vader tegen zijn lippen. Achter hem klonk een kreet van woede. Eén van de handelaren had de verborgen piraat ontdekt: een magere man met een pistool, nog steeds rokend van het dodelijke schot. Voordat hij opnieuw kon schieten, sprongen de handelaren op hem af.

Maar voor Adrian was alles wazig. De wereld om hem heen vervaagde tot een dof geluid. Wraak, overwinning – dat betekende allemaal niets meer.

Hij was te laat.

Zijn vader was weg.

Hoofdstuk 7

Isabell lag wakker. De stilte van de nacht was bedrieglijk – er woedde een storm in haar hoofd. De beelden van de strijd, de kreten van de gewonden, Adrians gebroken stem toen zijn vader in zijn armen stierf – dit alles achtervolgde haar.

Het is mijn schuld!

De waarheid trof haar als een klap. Zonder haar zou Adrian niet teruggedaan zijn naar de woonwagen. Zonder hen zou er geen piratenaanval hebben plaatsgevonden. Zonder haar... zou zijn vader nog in leven zijn.

Gedachten raasden door haar hoofd: Als ik dit boek nooit had gevonden...

Was het toeval dat de piraten ons vonden? Of sprak het boek je aan?
Er liep een rilling over haar rug.

Ik ben de oorzaak van dit alles. Ik breng ongeluk over de mensen om mij heen. Ik mag niet blijven.

Het besluit werd in één moment genomen.

Zonder aarzelen ging ze rechtop zitten en duwde de deken opzij. Haar handen trilden, maar ze negeerde het. Ze moest weg. Weg van Adrian, weg van de bemanning, weg van alles. Zelfs als dat zou betekenen dat ze haar eigen puzzels niet meer zou kunnen oplossen!

Zachtjes, bijna geluidloos, sloop ze uit de hut. Haar voetstappen weerkaatsten dof op de vochtige planken. Toen ze het dek opstapte, voelde ze een koude wind, maar de kou in haar lichaam was nog veel erger.

Ze bleef aan de rand van het schip staan. Het water onder haar was zwart als inkt en de golven klotsten zachtjes tegen de romp. Ze sloot even haar ogen.
Ik moet het doen.

Nog een laatste blik terug.

Vergeef me, Adrian.

Met een diepe zucht pakte ze een touw en begon zichzelf te laten zakken. De touwen sneden in haar vingers, maar ze negeerde de pijn. Binnenkort zouden ze haar gaan zoeken. Adrian zou snel wakker worden en beseffen dat ze weg was.

Maar ze wilde niet blijven.

Niet zolang haar schaduw dood en lijden bracht aan de mensen met wie ze zich verbonden voelde.

Hoofdstuk 8

Isabell rende verdoemd door de nachtelijke straten van de Hanzestad Lübeck. Ze had niet eens door waar haar voeten haar naartoe brachten, totdat ze plotseling stopte. Boven haar aan de hemel scheen een enkele heldere ster. Hij straalde alsof hij haar de weg wees. Haar hart klopte sneller. Was het alleen maar mijn verbeelding? Of moet ze dit bord volgen?

Als in trance vervolgde ze haar weg. De kasseien glinsterden in het zwakke licht, alsof de sterren erop scheen. Uiteindelijk bereikte ze de St. Mary's Church, de kerk van de kooplieden. Hoe wist ze dit? Voor het eerbiedwaardige gebouw stond een groot standbeeld: een voorstelling van Maria zelf, zacht verlicht door het sterrenlicht. Uitgeput zakte Isabell op haar knieën en legde beide handen op de koude grond.
Waarom ben ik hier?

Waarom moest het zover komen?

Haar vingers trilden toen ze het koele stenen plaveisel aanraakte. Opeens klonk er een zacht gerommel door de aarde. Recht voor haar opende zich, met een diep krakend geluid, een verborgen trap die naar de duisternis leidde. Hun zoektocht leek nog niet voorbij!

Isabell verstijfde. Haar blik volgde de trap, maar onder haar was niets dan duisternis. Haar ademhaling ging snel en ze wilde opstaan, maar op datzelfde moment gleed de Lübecker munt uit haar zak, kletterde op de stenen treden, rolde langzaam, toen sneller – en verdween in de diepte.

Er liep een rilling over haar rug. Er zat niets anders op: ze moest de munt volgen.

Voorzichtig zette ze één voet op de eerste trede, en daarna de tweede. Elke stap kraakte, alsof de kerk de indringer waarschuwde. Terwijl ze verder afdaalde, slokte de duisternis haar langzaam op.

Toen ze beneden kwam, zocht ze op de grond naar de munt, maar die was verdwenen. In plaats daarvan vond ze alleen maar kou, vuil en vochtige stenen. Teleurstelling groeide in haar.

Uitgeput zakte ze op de grond. Haar kracht verliet haar en voor het eerst in lange tijd kon ze haar tranen niet meer bedwingen.

Op dat moment, toen alle hoop leek te zijn verdwenen, klonk de zachte melodie. De geluiden kwamen van ver en galmden door de duisternis. Isabell hield haar adem in. De melodie klonk haar vreemd genoeg bekend in de oren.

Haar hart trok pijnlijk samen.

Deze melodie...die klonk als een warme zekerheid, als de geur van lavendel, als zachte handen die haar haar streelden.

Een onderdrukte snik ontsnapte uit haar keel. Deze melodie had haar naar deze vreemde plaatsen gelokt en herinnerde haar nu plotseling aan haar kindertijd, aan haar moeder.

Ze zag haar moeder voor zich, met een zachte glimlach op haar lippen en haar vermoeide maar liefdevolle ogen.

De armen die haar vasthielden, de hartslag die haar kalmeerde.

Het enige moment waarop ze zich veilig voelde.

Het werd haar zo duidelijk: ik wil terug.

Ik wil dat gevoel weer ervaren.

Maar dan, van het ene moment op het andere, is het duisternis.

Een afgrond, een gevoel van verlies, een feit dat zich als ijzige vingers om haar hart wikkelde.

Maar er is geen weg terug.

Moeder is weg. Ik ben alleen.

Isabell hapte naar adem. En er kwam iets terug dat op moed leek.

Nee. Ze kon hier niet blijven, ze kon hier niet sterven. Dat zou mijn moeder niet gewild hebben.

Ze zei altijd dat ik sterk moest zijn.

Deze nieuwe moed stroomde door haar heen. Met trillende benen stond ze op en tastte haar weg naar voren, op magische wijze aangetrokken tot de plek waar de muziek

vandaan kwam. Maar voordat ze nog een stap kon zetten, struikelde ze en viel hard op de grond.

Er schoot een pijscheut door haar rechterhand. Ze klemde haar tanden op elkaar, probeerde ze te bewegen – en voelde plotseling iets onder haar vingers. Het was klein, rond en koud. Daar was ze!

De munt.

De Munt van Lübeck?

Ze sloot haar vingers eromheen en drukte het tegen haar borst. Toen haalde ze diep adem, hief haar hoofd op en vervolgde haar weg.

De melodie werd luider.

Er wachtte iets op haar.

Iets wat ze al lang geleden had moeten ontdekken.

Isabell liep voorzichtig een ronde hal binnen. Het zwakke licht van de ster die door het tralievenster scheen, was de enige lichtbron en zorgde ervoor dat de kamer in een spookachtig schijnsel baadde. Het stof in de lucht danste in de zilveren stralen terwijl haar hart sneller klopte.

In het midden van de hal stond een podium van donker gesteente, glad en door de tijd versleten. Erbovenop stond een doos – oud, vreemd en mysterieus. De melodie die haar op magische wijze aantrok tijdens haar lange reis, kwam uit dit doosje.

De geluiden waren nu zo zacht dat ze nauwelijks nog te horen waren, maar toch galmden ze diep in haar ziel. Opeens werd het Isabell duidelijk: het was het vertrouwde lied van haar moeder, zo helder en toch als een echo uit een ver verleden. Isabell slikte moeilijk.

Ze liep langzaam naar de doos toe, haar blik gleed over de onbekende symbolen die in het donkere hout waren gekerfd. Ze begreep de betekenis ervan niet, maar ze voelde dat ze een verhaal vertelden – een verhaal dat al lang vergeten was.

Op de plaats waar normaal gesproken een slot hoort te zitten, zat een ronde uitsparing. Een afdruk van een munt.

Isabells blik dwaalde naar haar hand, waarin ze nog steeds de Lübecker munt stevig vasthield.

Was dat de sleutel?

Er liep een rilling over haar rug.

Moet ik het doen?

Ze aarzelde.

Wat als er iets opengaat dat gesloten had moeten blijven?

Maar de melodie liet haar niet los.

Haar hart bonkte terwijl ze diep ademhaalde. Vervolgens tilde ze de munt op en legde deze voorzichtig in de uitsparing.

Een moment lang gebeurde er niets.

Toen – een zachte klik.

De lucht leek even stil te staan.

Toen begon de doos te schudden.

De symbolen op het oppervlak begonnen zwak te gloeien, alsof er een oud mechanisme in werking was gesteld. Isabel deed een stap achteruit en haar ademhaling ging snel. Met een laatste, zacht geluid sprong het deksel open.

De melodie stopte.

Er viel een griezelige stilte.

Isabell liep voorzichtig naar de doos toe en keek erin.

Daar lag – een boek.

Isabells hart sloeg een slag over. Ze kende dit boek heel goed. Het was hetzelfde boek dat ze in de bibliotheek had gevonden: het mysterieuze boek met het wapenschild op de rug. Maar hoe kan dat nou?

Langzaam nam ze het in haar handen. De cover voelde vertrouwd en warm aan, bijna alsof het boek op haar had gewacht. Trillend bladerde ze door de pagina's totdat ze eindelijk de pagina met het liedje vond.

De ontbrekende pagina.

Met trillende ademhaling begon ze het laatste couplet te lezen:

“De wereld belooft ons goud en glitter, maar lege handen bevatten schatten.

Hoop leeft volledig in het hart, waar liefde telt en niet bezittingen.”

Zodra ze de woorden had uitgesproken, begon het boek in haar handen te trillen. Een ijsskoude ademtucht ging door de kamer, alsof iemand een deur naar de koude nacht had geopend.

Isabell deed een stap achteruit.

De lucht werd zwaar, alsof er iets onzichtbaars ontwaakte.

Plotseling begon de grond onder haar te bewegen. Er liepen dunne scheurtjes door de stenen platen, alsof er diep onder de kerk iets reageerde op haar woorden. Een dof

gerommel vulde de kamer, stof dwarrelde langs de muren en een onzichtbare ruk trok aan Isabel.

„Isabel!”

Een stem doorbrak de chaos.

Ze keek omhoog. Adrian stond plotseling in de opening naar de hal. Zijn ogen waren wijd open van bezorgdheid terwijl hij zich schrap zette tegen de onzichtbare storm die door de kamer raasde.

“Isabell, geef me je hand!” riep hij terwijl hij zijn hand naar haar uitstak. Maar dat lukte haar niet.

Een onstuitbare kracht trok aan haar, trok haar naar het boek alsof het haar wilde verslinden.

“Adrian!” schreeuwde ze, maar haar stem ging verloren in de brullende magie om haar heen.

Haar vingers groeven zich in de lege ruimte, haar lichaam werd lichter, doorschijnender – en toen viel het boek uit haar handen.

De wereld om haar heen baadde in een helder licht.

Een koude rilling liep over haar huid.

Toen – stilte.

Hoofdstuk 9

Een zachte stem bereikt haar oor.

"Meisje... voel je je wel goed?"

Isabell knippert verward met haar ogen. Haar ademhaling is snel en haar hart bonkt in haar borstkas.

Langzaam wordt ze zich bewust van haar omgeving. Tegelijkertijd herinnert ze zich het. Ze is niet meer in de kerk.

Geen afbrokkelende hal, geen oplichtende symbolen, geen scheuren in de vloer.

In plaats daarvan – de warme geur van papier, de hoge planken, het zwakke licht van de vertrouwde bibliotheek.

Ze zit weer op de plek waar het allemaal begon.

Ze houdt het boek in haar hand.

Maar deze keer – ze ziet het meteen – is het compleet. De pagina met het liedje ligt er nog steeds, alsof hij er nooit uit is gescheurd.

Ze laat haar vingers op een onrealistische manier over het papier glijden.

„Isabel?”

Ze kijkt op. Voor haar staat de bibliothecaris – de bekende oudere man met sneeuw wit haar, een gerimpeld gezicht en vriendelijke ogen.

Isabell spert haar ogen wijd open.

“Meester Humbert?” fluisterde ze ongelovig.

De bibliothecaris fronst.

“Meester... wat?” Hij schudt zijn hoofd en lacht zachtjes. “Voor u ben ik meneer Kirchhoff. Maar... je hebt gelijk, mijn voornaam lijkt er eigenlijk op. Mijn naam is Hubert.”

Isabell voelt een trilling door haar lichaam.

Toeval?

Of is dit een schaduw uit een andere tijd, een echo van de wereld die ze zojuist heeft verlaten?

“Hoe weet je mijn naam?” vroeg hij nieuwsgierig.

Maar Isabell kan niet antwoorden.

Ze kijkt naar het boek, dan in zijn ogen – en nu weet ze het zeker!

Het is voorbij.

Ze is terug in haar eigen tijd.

En Adrian...

Een koude steek doorboorde haar hart.

Adrian is en was weg.

Ze zou hem nooit meer zien.

Een diepe pijn dringt zich op in haar borst, maar ze dwingt zichzelf om te glimlachen. Ze geeft het boek met trillende handen aan de bibliothecaris en mompelt:

“Het hoort thuis in de bibliotheek zoals het is.”

Dan rent ze weg.

De koude avondwind blaast haar tegemoet, maar ze voelt hem nauwelijks. Haar gedachten dwarrelen rond, haar hoofd is vol en leeg tegelijk, haar hart is zo zwaar.

Maar met elke stap wordt de realiteit tastbaarder.

Ze is hier weer.

En Adrian niet.

Hoofdstuk 10

Als ze thuiskomt, voelt ze een opwinding. Maar dit is een opwinding die ze nu onder de knie zou krijgen. Na alles wat er is gebeurd, is ze vastberaden en vol vertrouwen. Dat denkt ze tenminste.

Als ze de deur opent, zit haar vader alleen in de kamer.

Hij kijkt haar ernstig aan en wijst naar de stoel tegenover haar.

“Isabell... we moeten praten.”

Ze gaat langzaam zitten.

Haar vader haalt diep adem. “Ik heb er lang over nagedacht. Je huwelijk met je stiefmoeder... het werkt niet. Ik heb het met haar uitgemaakt.”

Isabell staart hem aan.

De woorden drongen slechts langzaam tot haar door.

Is je stiefmoeder weg?

Geen geschreeuw meer? Nooit meer bang zijn?

“Echt waar?” fluistert Isabell.

Haar vader knikt.

Een moment lang kan ze daar alleen maar zitten, buiten adem. Dan springt ze op, rent naar haar vader en gooit zichzelf in zijn armen.

"Papa!" Haar stem breekt terwijl ze hem stevig vasthoudt. "Ik houd zo veel van je!"

Hij houdt haar even stevig vast.

“Ik hou ook van jou, mijn meisje.”

En voor het eerst in lange tijd voelt haar huis weer als thuis. De volgende ochtend wordt Isabell wakker met een glimlach.

Een nieuw leven ligt voor haar.

Ze staat op, neuriet zachtjes de bekende melodie van het liedje en maakt ontbijt klaar voor zichzelf en haar vader.

Maar het leven heeft nog een laatste verrassing voor haar in petto.

In de eerste schoolles heeft ze biologie.

Zoals altijd zit Isabell alleen, de stoel naast haar blijft leeg.

Zuchtend meldt ze zich bij de leraar. “Meneer Neumann, kan ik misschien een partner krijgen? “Het is moeilijk om alles alleen te doen.”

De leraar grijnst ondeugend.

“Dat zal vandaag waarschijnlijk veranderen.”

Op dat moment gaat de deur open.

De schooldirecteur komt binnen – en naast hem een jongen.

Isabell hapt naar adem.

Haar hart stopte even met kloppen.

Adriaan!?!

“Dit is onze nieuwe klasgenoot,” legde de directeur uit. “Hij verhuisde met zijn zus en tante van Harderwijk naar Emmerich. Zijn naam is Adrian van Ruyter.”

Was dat een droom?

Adrian gaat naast haar zitten, zet zijn rugzak neer en kijkt haar aan.

Er speelt een vriendelijke glimlach rond zijn lippen.

“Adrian?” fluisterde ze ongelovig.

Hij kantelt zijn hoofd.

Dan zegt hij zachtjes:

“Het was een lange weg naar jou... maar nu heb ik je gevonden.”

“Luister naar de stemmen die zachtjes fluisteren, een lied dat de tijd nooit zal vergeten.

Een rivier die ons meeneemt op een eeuwige reis naar de zee die alle waarheid bevat.”

“De tijd verstrikt in een zee van vlammen, waar schaduwen stilletjes de droom bewaken.

Een vuur brandt, doorbreekt het lijden en brengt een wereld vol hoop.“

De wereld belooft ons goud en glitter, maar lege handen bevatten schatten.

Hoop leeft volledig in het hart, waar liefde telt en niet bezittingen.

Nalaten:

Luister, de wereld zingt zachte liederen over liefde die pijn overwint.

Hoop groeit en keert altijd terug, een licht dat nooit in de schaduw blijft.